

Telegraful Român

Organ național-bisericesc — Intemeiat în 1853 de M. S. Șaguna 8
 APARE SĂPTĂMĂNAL

2 ex. (Of.)
 Asociațiunea pentru literatura română și
 cultura poporului român

Sibiu

Abonamentul:
 Un an 500 Lei. — Șase luni 250 Lei. — Trei luni
 125 Lei. — Pentru străinătate un an 900 Lei. —
 Pentru America 8 Dolari.

Articole și corespondențe
 se adresează **Redacției** Telegraful Român, Sibiu,
 strada Mitropoliei Nr. 45. — Scrisori nefrancate se
 refuză. — Articole nepublicate nu se înapoiază.

Prețul inserțiilor
 un șir peti 6 Lei pentru odată, dacă se publică
 de mai multe ori se dă rabatul cuvenit.

Abonamentele și inserțiile
 se adresează **Administrației** ziarului Telegraful
 Român, Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45

La deschiderea Universității

Universitatea Ardealului, cu sediul la Cluj, și-a deschis al doilea an de activitate ca refugiată în orașul nostru. Incheierea anului academic trecut s'a produs în mijlocul chemărilor Mareșalului Antonescu și a căntecelor ostășești cari prefațau refacerea hotarelor Țării în spre partea de Răsărit. Dumnezeu să ne hărăzească și în cursul anului care începe o bucurie tot atât de mare ca să înlăturăm din sufletul neamului și durerea care a mai rămas.

Biserica urează Universității ardelene ca acest an de străduință pe care-l începe să-l conștientizeze ca an de pregătire a sufletelor spre reinălțarea neamului la demnitatea și la rolul ce i se cuvine în baza drepturilor sale sfinte și a jertfelniciei de care a dat încăodată dovadă că este capabil.

Cultura nu e o îndeletnicire ră-tăcitoare pe cărări străine de viața neamului și de nevoile concrete ale semenilor. Ea are menirea să fie o pârghie de ridicare a puterii națiunii în latura spirituală în primul rând și, prin influința acesteia, în latura politică, economică și biologică.

Cultura trebuie să limpezească unui neam conștiința despre sine însuși, despre însușirile și misiunea sa. Ea trebuie să contureze întâi de toate un crez în sufletul neamului, un crez potrivit cu ființa și cu aspirațiunile lui fundamentale din tot cursul istoriei.

Cultura trebuie să se îngrijească de sufletul unui neam, să-i dea puterea de rezistență și de ofensivă, să-l ajute să nu se destrame într-o viață fără ținte mai înalte.

Cultura trebuie să urmărească în fond aceeași ridicare a ființii omenești individuale și colective pe care o urmărește și morala, dacă vrea să servească unui scop pozitiv, așa cum o cere sensul ei de nobilă creațiune a spiritului omesc.

Ea e unul din brațele prin cari societatea omenească urcă spre valorile supreme și spre Dumnezeu, credința fiind un altul.

Biserica a fost veacuri dearândul singura care a satisfăcut trebuințele de cultură ale neamului nostru. Și crede că felul în care a educat ea acest neam poate să servească de model lucrării mai ample pe care Universitatea, în împrejurări mai norocoase, e chemată s'o desvoate acum.

Biserica i-a dat neamului românesc o concepție despre lume și viață prin care a trăit și s'a precizat ca entitate națională atât de originală și de înzestrată. Concepția aceasta l-a făcut în stare să se mențină în vârtejul celor mai aspre împrejurări. Sufletul neamului așa cum l-a modelat Biserica este o minune de virtute, de seriozitate, de bărbăție și de hărnicie.

N'avem decât să ne aplecăm la ceea ce s'a mai păstrat frumos în poporul nostru, la chipul lui așa cum ni se înfățișează în istorie și vom ști în ce direcție trebuie să îndrumăm generațiile tinere.

Cultura trebuie să învețe pe cei tineri să iubească și să desvolte caracterelor specifice ale neamului. O cultură în divorț cu sufletul neamului nu face de cât să amestece limbile și să slăbească puterea națiunii.

Ne bucurăm că discursul de inaugurare al noului rector, dl Dr. Iuliu Hoțeganu, a subliniat tocmai această misiune a Universității moderne, când a spus că educația generațiilor de studenți trebuie să tindă a-i încadra în iubirea de neam, de pământ și de Biserică. Dumnezeu să ajute Universității noastre să contribuie într-o măsură cât mai însemnată la îndrumarea generațiilor tinere pe drumul drept, sporind puterile națiunii pentru a ne vedea cu un ceas mai de vreme stăpâni pe tot ce e al nostru și la o înălțime morală și spirituală demnă de năzuințele frumoase ale nobilului nostru popor.

D. S.

Intrebarea întrebărilor

Cuvânt rostit în Catedrala din Sibiu la deschiderea anului universitar 1941—42

Dumineca de azi abundă de lumină și de freamăt. E freamătul tinereții și e lumina vie a ochilor ei plini de toate întrebările pe cari le aduce azi în templul cel mai înalt al științei, așteptând dela el, increzătoare, deslegarea lor.

Biserica trăește cu bucurie și cu gravitate acest moment de sărbătoare. Întâi pentru că nimic nu prețuește ea așa de mult ca sufletul în tensiune după adevăr, ca avântul de nobilă depășire atât de propriu tânărului și cu deosebire tânărului studios. Și al doilea pentru că fiecare început de lucrare asupra sufletului tânăr, e un ceas de cumpănă, un ceas de decisivă determinare a destinului pământesc și veșnic al neamului. Prin felul educației ce se dă generațiilor tinere, prin răspunsurile cu cari sunt întâmpinate întrebările lor se înalță sau se ratează existența lor și a întregii națiuni.

Sub povara acestei răspunderi, pe care într'un asemenea ceas trebuie să o simtă toți factorii națiunii, ce sfat poate aduce Biserica pentru a contribui la reușita operei de educație care începe azi din nou în Universitatea clujană, mutată temporar în orașul nostru?

Evangelhia pune la un moment dat, nu fără o pricină bineintemeiată, tocmai în gura unui tânăr întrebarea: ce să fac ca să mă mântuesc, ce să fac ca să moștenesc viața de veci?

Este, iubiți studenți, întrebarea întrebărilor. Sunt multe alte întrebări cari frământă mintea tânărului și a omului în general: ce carieră să-și aleagă, cum să se poarte cu oamenii, cum să-și formeze o cât mai multumitoare situație în societate. Și apoi, în cadrul acesta general, o sumedenie de întrebări concrete aduse de fiecare zi cu zecile, cărora omul caută să le dea un răspuns cât mai potrivit și să se conformeze lui. Dar toate aceste întrebări se referă

la buna aranjare pentru viața aceasta, când nu sunt întrebări de simplă curiozitate intelectuală. Sunt întrebări ce se mișcă cu interesul lor în cercul închis al existenței de câteva zeci de ani, sau întrebări în cari nu vibrează o neliniște mai adâncă a întregii ființe a noastre.

Ori cât de necesare ar fi ele, sunt întrebări de-al doilea grad, pentru că, la urma urmei, oricum am răspunde și oricum am modifica prin aceste răspunsuri viața celor câteva zeci de ani în orizont limitat, modificarea aceasta e de însemnătate extrem de relativă și viața noastră rămâne fatalmente finită.

Răspunzând acestor întrebări n'am rezolvat nimic esențial și dacă rămânem numai la ele nici nu căutăm să rezolvăm. Suntem niște ființe adormite.

Intrebarea cea esențială, care ne angajează cu o nesfârșită pasiune întreaga ființă, este cea referitoare la posibilitatea salvării noastre în veșnicie, la calea pe care ne putem salva. Ce să fac ca să mă mântuesc, ce să nu mă mistui ca fumul după cele câteva zeci de ani, sau ca să nu-mi ratez existența în veci? Intrebarea aceasta merită și întreține după ce s'a ivit cel puțin tot atâta pasiune câtă întrebarea unui om în pericol de-a se îneca. În legătură cu ea stau, făcând un singur bloc, alte întrebări al căror răspuns se încheagă într-o concepție despre lume care se opune materialismului și exclusivismului imanentist, dar cea care mi se prezintă mie cu ascuțit pătrunzător, sfâșiindu-mi tot timpul mulțumirea cu ce sunt și cu ce am în lumea de aici, este aceasta: ce să fac ca să mă mântuesc? Intrebările în legătură cu ea își tocesc ascuțitul și își răcesc dogoarea. Prind un caracter filosofic-teoretic, lăsându-mă nepăsător în adâncurile ființii, cu toată lucrarea minții. Dar întrebarea: ce să fac ca să mă mântuesc, are un caracter esențial religios,

și aceasta înseamnă că e întrebarea de moarte și de viață pentru mine.

Iubiți studenți,

Un om viu, viu până în adâncuri, viu în eferescența spiritului, un om neadormit este numai acela care poartă în carnea ființii lui așchia spirituală a acestei întrebări. Numai acela crește la demnitatea pleneră a unei personalități creatoare și binefăcătoare, ceea ce e tot una. Tot ce va face el va purta pecetea unei mari răspunderi și seriozități, căci el se va gândi că lucrează nu numai pentru aparențe și pentru sine, ci în fața lui Dumnezeu și pentru judecata eternității care-l va păstra spre osândă sau laudă.

Tot ce-au creat inșii și popoarele mare în istorie a ieșit din frământarea serioasă cu această întrebare, din silința gigantică de-a dobândi mântuirea pe care o caută adâncul totalitar al ființii omenești. Catedralele mărețe, poezia nemuritoare a elanurilor și a nostalgiilor nesfârșite, actele de supra-omenească vitejie individuală și națională, sunt toate eflorescența spiritului ce-și caută mântuirea, ce se dorește după legătura cu absolutul și se străduiește pentru asigurarea existenței veșnice. Răsboaiele voievozilor noștri, mântuitoare de creștinătate, și însași lupta de azi a neamului împotriva ateismului înarmat, în care a dovedit o bărbăție uluitoare, sunt avânturile unui suflet etnic ce trăește serios și moare eroic în vederea mântuirii. Numai în tensiune după infinit și veșnicie spiritul e necontentit viu și creator, iar omul se depășește grandios. Altfel adoarme, se atrofiază, făcând loc eflorescenței carni, care după o scurtă și sarbădă învâlvorare se anchilozează în bătrânețe și se împrăștie în moarte.

Dacă tinerețea e încordare înainte, disponibilitate pentru ce-i nou, deci întrebare și silință de autodepășire, sete de desăvârșire, de împreunare cu toate valorile în gradul suprem, iar bătrânețea îngrădire precăută în cunoscut, în finit, — întrebarea cea mai tulburătoare, mai adâncă, mai neostenită, mai contrară automatismului vieții, e firesc să nască în sufletul tânărului și în el să-și aibă mediul favorabil. Numai cine și-a pus serios în tinerețe această întrebare și-o pune toată viața, rămânând prin aceasta mereu tânăr. Numai cine a avut adevărată tinerețe nu îmbătrânește. Cine n'a avut tinerețe în sensul acesta, cine nu s'a frământat în tinerețe cu întrebarea mântuirii, anevioie și-o mai pune la bătrânețe.

De aceea și-a ales Isus apostoli tineri, cari însă și îmbătrânind tot tineri au rămas.

Intrați acum, iubiți studenți, în Universitate unde veți afla răspunsuri la mii și mii de întrebări. Toate aceste răspunsuri, referitoare la firea și rostul lucrurilor create, nu au însă menirea să vă abată cugetul dela întrebarea cea mare, să înăbușe această țâșnire

și manifestare înnoitoare a centrului adânc și viu al ființii voastre, ci să curețe și mai mult nomoiul de pe izvorul din voi, care-și gălgăie viața prin această întrebare și preocupare. Răspunsurile științei de azi relativ la firea lucrurilor în loc de-a forma un zid opac în fața tainelor și în loc de-a crea nepăsarea în sufletul nostru, fac și mai străvezie lumea de mistere a spiritului, dau și mai multă acuitate întrebării celei mari a ființii noastre. Când știința de azi spune că materia nu e o masă solidă și impenetrabilă, ci o energie tainică ale cărei ultime elemente cunoscute sunt numite convențional electroni, protoni și fotoni, cel ce-o pătrunde poate străvedea prin ea mai bine decât omul de rând temelia spiritualistă a vieții. Când medicina de azi susține, după ce s'a văzut în fața unei mari crize, că boala omului nu-și are ultima explicație într-o simplă agregare sau desagregare de particule materiale ale trupului, ci într'un adânc misterios, central și altfel decât material, al ființii totale a omului, iar vindecarea ei nu se obține numai cu o amestecare sau împreunare externă de diferite materii și energii chimice, ci și printr'o săltare dinăuntru în afară voluntar-fizică, a întregii ființe, având un covârșitor rol încrederea pe care însă omul nu și-o poate da singur, ce-l ce-o studiază și o practică va fi mai înfiorat decât omul de rând de taina trupului omenesc și de indicația lui spre o lume de mistere de dincolo de el și de altă natură decât cea materială.

«Știința puțină depărtează sufletul de Dumnezeu, știința multă îl apropie», a spus un mare învățat.

Intr'adevăr, știința multă pătrunzând adânc în firea lucrurilor, e copleșită de taina, de minunăția, de inexplicabilitatea lor prin simpla înțelegere sau mecanică materială. Pe savantul adevărat lucrurile îl duc pe cărări de minune și basm până la tronul Împăratului a toate.

Adecă până acolo unde se frământă continuu ființa noastră să ajungă prin marea întrebare.

Biserica Vă face rugăminte, luminați dascăli ai Universității și iubii studenți, să puneți sub bolta de ultimă înălțime și largime a acestei întrebări, strădania științifică pe care din nou o începeți. Ea o face aceasta pe baza experienței îndelungate și deplin reușite și a vrednicilor ei pe tărâmul educării neamului românesc și a drepturilor ce decurg din aceste vrednicii, pe cari nu le va nesocoti decât acela care nu simte nici o adevărată organică cu trecutul, cu realitățile și cu aspirațiunile fundamentale ale acestui neam.

Dacă sfatul Bisericii, rostit pe temeiul unei astfel de experiențe va fi ascultat, generația care va părăsi peste câțiva ani această Alma-Mater, va rămâne neconștientă tânără și va ridica, ne seriozitatea ce-o va pune în toate faptele ei, neamul nostru pe o nouă treaptă de lumină în istoria pe care Dumnezeu l-a chemat s'o scrie.

Popoarele cari nu se mai frământă sub întrebarea cea mare a mântuirii dovedesc că au îmbătrânit. Popoarele cari nu se mai gândesc decât la finanțe și la mașini, la stomac și la lux, coboară în umbra ne-ființii.

Poporul nostru nu e din acelea. El trăiește pentru Dumnezeu și pentru mântuire. Rămâneți la unison cu El, iubii studenți, căci prin voi vrea să dea graiu de istorie acestei dominante a sufletului lui. Iar graiu răsunător în istorie nu e decât celce, împreunând credința și cultura, vorbește despre Dumnezeu și către Dumnezeu. Amin.

D. STĂNILOAE

Pastorale arhieresti

1. În legătură cu marea misiune a vlădicilor din Ardeal, pentru a duce cuvânt cald de mângăere și îmbărbătare iubitorilor noștri frați din Basarabia și până dincolo de Nistru, P. S. episcop Nicolae al eparhiei Orăzii a dat, în Octombrie a. c., clerului și poporului eparhial o mult cuprinzătoare scrisoare pastorală, în care talmăcește mersul și rostul misiunii vlădicești pe meleagurile basarabene și transistriene.

P. S. episcop Nicolae dela Oradea spune:

Cea dintâi comoară de mare preț care împodobește sufletul norodului din Basarabia este credința lui cea tare în Dumnezeu. Cu toată mulțimea suferințelor și încercărilor prin care i-a fost dat să treacă acest popor, vreme de un an de zile, sub stăpânirea păgână a bolșevicilor, el nu s'a clătinat și nu s'a smintit în credința lui cea dreaptă și sfântă, nici nu s'a lepădat de Domnul Hristos și Biserica Sa, cum îl îndemnau zi de zi, cu vorba și cu fapta, cei fără Dumnezeu. Dimpotrivă! Necazurile au făcut ca această credință să se facă și mai vie, și mai lucrătoare, și să se întrușeze în fapte de mare cinste și de mare virtute, cum a fost de pildă, cea săvârșită în satul de răzeși Stoicani. Acolo bolșevicii au încercat să jefuiască și să pângărească biserica satului. Femeile prinzând de veste s'au adunat repede și luând în stăpânire cheile bisericii, au păzit-o, cu primejdia vieții lor, vreme de trei zile și trei nopți fără întrerupere și astfel au mântuit sfântul locaș. O astfel de faptă curajoasă, și altele asemenea acesteia, care s'au mai petrecut și'n alte părți, sunt vrednice de toată lauda și de toată luarea noastră aminte.

O a doua comoară duhovnicească a fraților noștri din Basarabia sunt bisericile de o frumusețe fără de pereche, pe care le au. Pretutindeni bisericile mari și trainice, biserici curate, împodobite și înzestrate cu toate cele de cuviință. În aceste biserici și-au zidit și și-au înveșnicit basarabienii toată bogăția de simțire creștinească sufletului lor. Ele sunt o icoană văzută a frumuseții lor lăuntrice sufletești.

Nu vom uita niciodată reculegerea, evlavie și căldura slujbelor dumnezeiești din Basarabia. Ingenunchiați, și cu fețele brăzdate de lacrimile ce le vărsau, credincioșii își ridicau pretutindeni ruga și suspinul lor către ceruri, pe arpile îngereștilor cântări ale corului, care nu lipsește din nici o biserică. Acolo un alt cuvânt al psalmistului e faptă vie: «Toată suflarea laudă pre Domnul»; acolo simți pare că mai mult decât ori unde cum oamenii împreună-slujesc cu „puterile cerești” lui Dumnezeu. Și'n această privință putem lua folositoare și prea frumoasă pildă dela frații noștri.

Am trecut apoi, cu sufletul plin de nerăbdare, dincolo de Nistru, în Rusia, să cercetăm și pe frații noștri de acolo, căci până departe de tot s'au împrăștiat fiii neamului nostru. Aici am avut bucuria nespūsă de-a vedea deoparte, că ei și-au păstrat credința în Dumnezeu, în taina sufletului lor, cu toată prigoana cumplită din cei 24 de ani, iar de altă parte, că în satul Sucleia și-au refăcut în grabă — cu ajutorul unui căpitan inimos din armata germană, cu numele Lehmann — biserica, pe care bolșevicii o prefăcuseră în grajd. Și astfel, în ziua de 21 Septembrie, un sobor de patru vlădici și zeci de preoți am sfințit, în fața unei mari mulțimi de credincioși, cea dintâi biserică, în țara celor fără de Dumnezeu.

2. P. S. episcop Veniamin al Caransebeșului, în pastorala sa din din 18 Oct. 1941 către credincioși, expune, în aceleași calde cuvinte, felul cum a decurs călătoria misionară la frații noștri din depărtări.

„Am stat în acele părți trei săptămâni, — spune P. S. episcop Veniamin, — cercetând cu toții peste 600 comune, iar Noi cu peoții noștri din eparhie peste 130 comune din județele Ismail, Cahul, Chilia și Cetatea-Albă și în două județe dincolo de Nistru, săvârșind Sf. Liturgie, vecernia, parastase pentru eroi și alte slujbe, predicându-le cuvântul mântuitor al Evangheliei Domnului nostru Iisus Hristos.

Ce am văzut acolo și suferințele ce-au avut de îndurat frații basarabeni într'un an de zile întrece, orice închipuire. Străbătând satele lor am găsit multă jale și multe lacrimi, le-am ascultat jelațiile și durerile și am allat lucruri de necrezut. Am găsit familiile desfăcute, părinți și copii, soți despărțiți, unii deportați iar unele sate și orașe par niște cimitire.

Pe preoții i-au oprit dela sfințele slujbe, pe unii l-au schinguit, pe alții i-au ucis, iar pe alții i-au deportat cu mulți fruntași din sat, de soarta cărora nu se știe nimic.

Cu aceste mijloace au voit să scoată din sufletul fraților noștri credința în Dumnezeu, prin care a trăit neamul nostru până astăzi. Dar încercarea lor s'a isbit de puterea Cuvântului lui Dumnezeu sălășluit în sufletul lor și de credința și nădejdea în Domnul.

Ea a ținut trează nădejdea în Dumnezeu, ea a ocrotit Țara și neamul prin vitregia atâtor încercări și necazuri. Frații noștri aveau credința, că ori ce ar veni peste ei „sfârșitul legii e Hristos a tot celui ce crede” și că „chemând numele Domnului se vor mântui”.

Și iată că cu ajutorul lui Dumnezeu le-a venit mântuirea din iadul bolșevic.

Aceleași dureroase lucruri le-am constatat și văzut și în Transistria la frații noștri, cari de 24 ani, ba poate și mai de mult, n'au mai auzit slujbă românească. Aci am slujit Sf. Liturgie în trei centre mari, la Râmnița, Slobozia și orașul Balta, capitala fostei republici moldovenești de peste Nistru sub bolșevici. După slujbă am încreștinat prin Sf. Botez 132 copii între 3 luni și 7 ani, cărora le-am dăruit cruciulițe și icoane, ca să le fie de ocrotire contra duhurilor necurate.

În drumurile noastre am cercetat și pe iubii noștri oștași răniți de prin spitale, cărora le-am adus mângăierea credinței și le-am împărțit cruciulițe, icoane și cărți de rugăclune. —

— Flind, după înscăunarea Sa, întâia scrisoare pastorală, trimisă eparhiilor săi, P. S. episcop Veniamin le trimite, tot odată, îndemnuri și povețe prețioase de a fi cea cu sfințenie și țările legea noastră strămoșească ortodoxă, de a crește copiii în frica lui Dumnezeu, neuitând că acolo unde nu sânt copii, casa omului este pustie, — și alte bune sfaturi, aduse la un început de arhipăstorie, ca să fie auzite și urmate spre folosul sufletesc al tuturor.

Cerefi

Catalogul

publicațiilor editate de Arhiepiscopia ortodoxă română de Alba-Iulia și SIBIU

Lei 25

Alcătuie la îndemnul I. P. Sfințitului Mitropolit NICOLAE al Ardealului de Păr. Prof. Dr. Grigorie T. Marcu; acest Catalog informează rapid, complet și onest asupra bogatei recolte cârturărești a Sibiului ortodox. Scurte extrase, din recenziile apărute în diverse periodice române și străine, însoțesc lucrările de mare răsunet ieșite din teascurile tiparului șaguniene sub păstoria I. P. Sf. Mitropolit Nicolae. Sistemul utilizat la alcătuirea lui, face din acest Catalog un model al genului.

Nu mai marile case de editură din Apus se pot mândri cu realizări atât de isbitite.

Duminică Adunare obștească plebiscitară

Prin decretul-lege, din 5 Noembrie 1941, semnat de Mareșalul României și Conducătorul statului, Ion Antonescu, națiunea română este chemată în Adunare obștească plebiscitară, Duminică în 9 Noembrie 1941, pentru a-și exprima aprobarea sau desaprobară asupra guvernării desrobitoare a Mareșalului Antonescu, dela 6 Septembrie 1940, și să exprime încrederea ca Mareșalul Antonescu să procedeze la reforma națională a statului și la apărarea drepturilor neamului.

Toți cetățenii români, cari au împlinit 21 de ani, sânt obligați să ia parte la vot.

Jidovii sânt excluși.

Votul se va exprima prin: Da sau Nu.

Manifestarea, prin discursuri sau acte, propagandă pentru sau contra, nu este permisă.

Proclamația dlui Mareșal Antonescu către țară, are să fie citită cu toată luarea aminte în vederea plebiscitului de Duminică.

Cuvântul Conducătorului amintește toate înfăptuirile sale săvârșite dela 6 Septembrie 1940 și până astăzi: reorganizarea armatei; temeiuri morale nouă pentru întărirea monarhiei; ajutorarea refugiaților și a școalelor; sprijin dat bisericii; ea, biserica, are să devină factorul moral, care va face din mistică religioasă a poporului român, o mistică națională și educatoare a familiei și a satului».

Mareșalul și Conducătorul declară: „Între trecut și viitor am pus un zid: vă cer să-l treceți toți românii, cari simțiți în voi puterea de înfăptuire, cugetul curat și voința de a sprijini țara Regelui Mihai I”.

O decizie care nu va rămânea

Ministerul Culturii Naționale și al Cultelor a publicat în Monitorul Oficial din 23 Octombrie a. c. decizia Nr. 40628 prin care declară că toate bunurile fostelor școli confesionale «sunt și rămân proprietatea Statului».

Măsura aceasta nu poate rămânea, căci nu se pot confisca printr'o simplă decizie ministerială bunurile cuiva. În cazul acesta edificiile acestea sunt ale parohiilor, fiind intabulate pe numele lor. Statul ungar le-a recunoscut ca atare și în Statul român nu s'a dat până acum nici o lege care să se atingă de dreptul de proprietate.

Nu mai bunurile evreești au fost asumate în timpul din urmă de Stat, dar și acestea în schimbul unei despăgubiri, pe când bunurile în chestiune ale Bisericii sunt pur și simplu confiscate ca la trădătorii de Țară.

Statul român nu poate răsplăti astfel străduințele și jertfele Bisericii din Ardeal pentru susținerea unei școli românești în timpuri vitrege. Nu e nici oportun să se producă tocmai în aceste împrejurări prilejuri de slăbire a armoniei naționale.

Forurile noastre au făcut întâmpinările de lipsă, și încrederea ce-o avem în înțelepciunea Mareșalului Ion Antonescu, ne dă țaria să așteptăm liniștiți revocarea acestei măsuri.

Scriem aceste rânduri pentru demolirea semnelor de neliniște ce au început să se producă în sufletul poporului dreptcredincios al Ardealului atât de strâns legat de Sfânta Biserică.

C. preoți să stea în fruntea mișcării

Oastea Domnului

Inaugurarea noului an universitar Cluj-Sibiu

Festivitățile de inaugurare ale cursurilor universitare dela înalta școală a Daciei Superioare s'au desfășurat, în cadre solemne, în ziua de 2 I. c. și în prezența dlui ministru al culturii naționale și al cultelor, general *Radu Rosetti*.

Serbările s'au început prin serviciul religios, săvârșit după sfânta liturghie în catedrala miropolitană, de față fiind afară de dl ministru Rosetti, P. S. episcop *Vasile* al Maramurășului, corpul profesoral universitar în frunte cu dl rector *Dr. Iuliu Hăfeganu*, studențimea, și reprezentanții autorităților locale. A slujit I. P. C. arhimandrit-vicar *Teodor*, înconjurat de un sobor de preoți, ear răspunsurile le a dat corul mixt dela școala normală „*Andrei Șaguna*”, condus de părintele profesor *G. Șoima*. A predicat pâr. *Dr. D. Stăniloae*, rectorul Academiei teologice „*Andreiane*” despre *Importanța religiei în educația tineretului*.

S'a făcut apoi pomenirea studenților eroi, morți pe câmpul de luptă împotriva bolșevismului.

La ora 11:30 s'a ținut în Teatrul municipal sedința inaugurală, prezidată de dl ministru *Radu Rosetti*, asistat de senatul universitar.

Rectorul universității, dl *Dr. Iuliu Hăfeganu*, în cuvântarea sa, a făcut o bogată dare de seamă despre situația înaltului institut de învățământ și a indicat punctele din activitatea anului care începe. A cuvântat, după aceasta, dl ministru *R. Rosetti*, cu prețioase îndemnuri și sfaturi pentru o lucrare cât mai rodnică în cadrele vieții universitare.

Imnul național și „*Deșteaptă-te române*”, intonate de întreaga asistență, au încheiat grandioasa festivitate.

CARTI ȘI REVISTE

Transilvania, revistă lunară de cultură, organ al Asociațiunii „*Astra*”, a apărut Nr. 8 pentru Octombrie 1941, cu bogate și interesante contribuții, de articole, cronici și însemnări, semnate de dnii: *Ionel Pop*, *B. Munteanu*, *E. Bucuța*, *E. Petrovici*, *Al. Popovici*, *I. Breazu* ș. a. „*Transilvania*” este una din revistele care trebuie cetite de cât mai mulți cărturari din Ardeal și de alurea.

Spre viață nouă

Ca urmare, a svârcolirii economice și a haosului spiritual, s'au născut pretutindeni idei, curente, secte și partide, cu pretenția de-a avea taina fericirii omului. Unele piereau, odată cu capul ce le-a creat. Altele dăinuiă prin aderenți fanatici și prin puterea de rezistență a celor ce luptau pentru ele.

Dacă unele lingușau individul atribuindu-i perfecțiuni ce nu le are, altele, dimpotrivă, neglijau individul socotindu-l ca un fel de ueneală în uriașa mașină care e colectivitatea. Prin forță și prin propagandă vicleană ele s'au impus individului. Nu i s'a cerut acestuia vreo convingere adâncă sufletească, pentru că nici conducătorii lui nu posedau credința vie în ceea ce propagau.

Cu sufletul gol de credință, individul se închide în carapacea egoismului. Idealism și altruism, cinste, dreptate și dragoste, atâtea virtuți ce înobilează pe om, ajung vorbe de paradă și goale.

Bătătorind astfel de cărări rătăcite și primejdioase, lumea a ajuns la răspântie. De o parte se întinde marea cu talazurile sale de valuri nestatornice și cu adâncul ucigător; — de altă parte se ivește zariztea luminoasă a *Evangeliei*.

Incotr'o să pornim?

Zorile binevestitoare bat la ușă. Domnul și Mântuitorul Iisus Hristos cu vocea-i blândă strigă naufragiatului: „*Vino la mine*”, așa cum strigase cătră șovăelnicul Petru când umbla pe mare. Petru a ascultat de glasul lui Dumnezeu și s'a mântuit din pieire; — așa și omenirea, în mersul ei, pe marea bântuită de furtuni, se va putea îndrepta și vindeca privind mereu spre țărmul în veci același al *Dumnezeirii*.

Principiile evanghelice alcătuiesc baza societății omenești. Sfințite cu jertfa supremă a Mântuitorului, ele sânt veșnice.

Prin Hristos se coboară pe pământ pace și între oameni bunăvoie. El e reazimul neclintit al celor ce-și pună nădejdea în El.

Porunca Lui ne spune: Să ne revizum trecutul, să ne purificăm sufletul prin răbdare și jertfă, să smulgem îndoiala din noi și cu încredere să strigăm în vremuri de ispitiri suflătoare: „*Doamne, mântuește-ne, de rău!*”.

Astfel vom fi învredniciți să vedem viața nouă de mâne.

V. D. Ogradă

Printre ostașii răniți în spitalele din Săliște

Săliștea a adăpostit, vreme de trei săptămâni, în două spitale, 100 de ostași răniți pe fronturile de luptă împotriva holșevismului.

Primirea lor în Săliște s'a făcut în cadrul unei impunătoare sărbători naționale, cu flori de recunoștință, cu lacrimi de duioșie, cu cântări de preamărire a jertfei și eroismului lor, cu sfântă slujbă pentru biruința desăvârșită a oștirilor tinărului nostru Rege *Mihai I* și a osârdiosului Conducător, Mareșal *Ion Antonescu*, asupra protivnicilor și cu caldă rugă pentru sănătatea ostașilor eroi, cari au adus în trupurile lor semnul vitejiei de pe câmpurile de bătălie.

Cuvânt cald de bun sosit le-a adresat P. C. Sa părintele protopop *Dr. Dumitru Borcea* și primarul comunei *D. Răcuciu*.

Părintele *N. Belea*, duhovnicul însoțitor al ostașilor răniți, în frumoase cuvinte a predat îngrijirea duhovnicească a ostașilor bisericii din Săliște.

În tot timpul șederii ostașilor în spitalele din Săliște li s'a dat îngrijire deosebită din partea medicilor și a neobositelor membre ale Crucii roșii, care au înțeles să-și îndeplinească cu zel și abnegațiune chemarea.

Slujitorii bisericii, P. C. Sa pâr. protopop *Dr. D. Borcea* și părintele *I. Isacu*, li-au dat îngrijire duhovnicească, ducând zi de zi, la paturile lor de suferință, darul dragostei, al mângâierii și al încurajării, mărțurisindu-i și împărțindu-i cu sfințele și de viață făcătoare ale Lui Hristos Taine.

În ziua de 15 Octombrie a. c. preoții din tractul Săliștei, împărțiți în două echipe și anume la spitalul Nr. 1 părintele prot. *Dr. Dumitru Borcea* și preoții *I. Iosof*, *I. Stelea*, *Tr. Popoviciu*, *N. Ilea* și *D. Tipuriță*, iar la spitalul Nr. 2 preoții: *A. Vlad*, *I. Hanzu*, *N. Iosof*, *I. Isacu* și *O. Flucuş*, au oficiat sfințirea apei și sfântul maslu, stropind cu apă sfințită și ungând cu untdelemn sfințit trupurile ostașilor ciuruite de gloanțele dușmane. Cu această ocazie ostașilor le-au adresat cuvinte calde de mângâiere și îmbărbătare părintele prot. *Borcea* și părintele *Vlad*.

Părintele *I. Isacu* le-a ținut două conferințe împreunate cu proiecțiuni luminoase, despre: „*Simbolul jertfei Mântuitorului pentru mântuirea neamului omeneșc, și sim-*

bolul jertfei ostașului român pentru *Țară, Neam și Lege*”.

Prin purtarea de grijă a bisericii și reuniunii femeilor din Săliște, Sibiel, *Aciliu* și *Dobârca* (prot. *Mercurea*) ostașilor răniți li s'au servit cozonaci, mere, struguri, diferite alimente și cărți poștale.

N'a lipsit dela căpătâiul ostașului cartea de rugăciune, pe care, în fața candelii aprinsă la icoana Mântuitorului, ostașul o deschidea în fiecare clipă, înălțându-și gândul curat în smerită rugă către milostivul Dumnezeu. — ii.

Nr. 15.539/1941

Comunicat

Având în vedere că mai sunt locuri libere la Institutul surorilor de caritate al mănăstirii de maici „*Sfânta Elisaveta*” din Cluj, refugiată la Sibiu, îndrumăm oficiile parohiale și protopopești din Arhiepiscopie să dea citire în biserica Circularii noastre cu Nr. 9788 din 8 August, făcând apel la persoanele cu vocațiune și care îndeplinesc condițiunile arătate în Circulară, să-și înainteze urgent Consiliului arhiepiscopesc cererile de primire în Institut, cel mai târziu până la 15 Noemvrie a. c.

Cele primite vor fi avizate când să se prezinte la Institut.

Sibiu, la 30 Octombrie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Răsplata dumnezeiască. Se știe că în volbura din toamna anului trecut a căzut jertfă nevinovată protopopul *Huedinului*, *Aurel Munteanu*, în ziua de 10 Septembrie. În urmă s'a constatat că odiosul asasinat a fost săvârșit de patru derbedei din *Huedin*. Dar nici răsplata dumnezeiască n'a întârziat. Acum ne vine știrea că n'a trecut multă vreme și dreptatea Atotștiutorului Tată din ceruri a osândit după cuviință nelegiuita faptă: Unul din cei patru a murit lovit de apoplexie. În curând al doilea s'a sinucis. Al treilea zace de câteva luni de zile paralizat. Iar al patrulea, mai puțin vinovat, și-a rupt un picior, rămânând invalid pentru totdeauna. Faptul este comentat astăzi în tot ținutul *Huedinului* ca o pedeapsă binemeritată dela Dumnezeu. Și nici nu poate fi tălcuită altfel, deoarece Dumnezeu, mai curând sau mai târziu, răsplătește fiecărui om după faptele sale. Nici o faptă fără răsplată. — *Dr. Sebastian Stanca*.

FOIȘOARA

Figura Mântuitorului

(4) De Pr. *Aurel Radu*

Fața liniștită a lui Iisus a impus pace și în sufletele bântuite de furtuni interioare. Despre posedatul din *Godara*, ni se spune că devenise atât de periculos pentru viața semenilor săi, încât nimeni nu mai îndrănea să treacă pe acea cale (Mt. 8, 28).

Și în ființa aceea chinată Mântuitorul a adus liniște eliberându-l de răul demonic.

Sf. ev. *Mareu*, în special, observa din fața Mântuitorului, unele mișcări caracteristice ale privirii Lui. Ochii lui Iisus reflectează deosebit diferitele sentimente lăuntrice.

Astfel, când Mântuitorul întâlnește pentru prima dată pe *Simon*, viitorul apostol *Petru*, „privind în fața lui”, se pare că a voit să-i cetească până în adâncul sufletului (In. 1, 43).

Netăgăduit că, ap. *Petru* n'a putut niciodată să uite privirea fulgerătoare pe care Mântuitorul i-a aruncat-o în *Cezareea* lui *Filip*, când i-a spus: „*Mergi, înapoia mea, Satana*” (Mc. 8, 33).

Altă privire pătrunzătoare, dar plină de durere, este aceea pe care Mântuitorul a aruncat-o nefericitului apostol, în curtea palatului lui *Caiafa*, atunci când el urma să se lapede de Domnul: „*Ci Domnul, s'a întors și s'a uitat la Petru; și Petru și-a adus aminte de cuvântul Domnului, cum îi zisese, că mai înainte ca să cânte azi cocoșul, tu te vei lepăda de mine de trei ori*” (Le. 22, 61).

O singură privire a lui Iisus a fost destul, ca *Petru* să-și aducă aminte de trecutul său.

Privire, de o tandreță cu totul particulară, este aceea pe care Mântuitorul o îndreaptă către tânărul bogat. Acest tânăr, se știe că era împodobit cu multe virtuți, numai iubirea de avere afărna ea o greutate de plumb de sufletul

lui plin de aspirații nobile după desăvârșire. „*Ci Iisus, privind la el, îi fu drag și-i zise lui: un lucru îți mai lipsește: du-te, vinde tot ce ai, dă săracilor și vei avea comoară în cer; apoi vino, ia-ți crucea și urmează-mă*” (Mc. 10, 21). Când Iisus văzu că tânărul bogat se „*posomorî*”, aruncă o privire în jur și zise ucenicilor săi: „*Cât de greu intra-vor cei avuți în împărăția lui Dumnezeu!*” La uimirea acestora exprimată prin această întrebare: „*Atunci cine poate să se mântuiască?*” Iisus, cu o privire plină de o și mai mare iubire, decât cea arătată tânărului bogat, liniștește pe ucenicii zicând: „*La oameni, luerul e cu nepuțință, dar nu la Dumnezeu*” (Mc. 10, 27).

De asemenea, când Mântuitorul își începe cuvântarea de pe munte, aruncă o privire peste auditorul Său, (Le. 6, 20), prin astfel de priviri, El își arată adesea iubirea față de ucenicii săi (Mt. 19, 26).

Cât de fericit apoi a trebuit să se fi simțit *Zacheu*, când se afla în dud și privea arzătoare a lui Iisus s'a oprit la el. — Ceeace ap. *Pavel*, a spus despre cuvântul lui Dumnezeu, o putem spune și de puterea de pătrundere a privirii Mântuitorului, că e mai vie și lucrătoare, mai ascuțită decât orice sabie cu două tăișuri și pătrunde până la despărțitura dintre suflet și duh, dintre încheieturi și măduvă și destoinică este să judece simțirile și cugetările inimii (Ebr. 4, 12).

Încercând să zăgrăvesc diferitele trăsături ale feței Mântuitorului din diferitele situațiuni în care s'a găsit, trebuie să amintesc de fața sa străbătută de mânie, când a descoperit abuzurile ce le făceau zarafii și negustorii în locașul cel sfânt (Mc. 11, 15—17).

În sfârșit, cât de frumoși au trebuit să fie ochii Lui, când și-i ridica spre cer, pentru rugăciune (Mt. 14, 19; Mc. 6, 41; 7, 34; In. 11, 41 și 17, 1).

Iubirea Lui față de oameni se vede între altele și de acolo, că El privește pe om și îl tratează ca pe un „*fiu*” iubit. Astfel, El numește pe femeia care avea scurgerea sângelui de 12 ani, „*fiică*” (Mc. V, 34) pe fiica lui *Iair* „*copilă*” (Mc. V, 41); iar pe paralizatul din *Capernaum* îl numește „*fiu*” (Mc. II, 5).

Dintre toate vârstele omului, Mântuitorul a iubit mai mult pe copii. În sf. evanghelii ni se desooperă cât de mult îi iubea, dar și cât de mult erau atrași de aceștia față de El. „*Și aduceau la El prunci, ca să-și pună mâinile peste ei, dar ucenicii certau pe cei ce-i aduceau. Ci Iisus văzând aceasta le-a zis: Lăsați pruncii să vină la mine și nu-i opriți pe ei, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu. Adevăr grăesc vouă: cine nu va primi împărăția lui Dumnezeu ca un copil, nu va intra în ea. Și cuprinzându-i cu brațele, i-a binecuvântat punându-și mâinile peste ei*” (Mc. 10, 13—16, cf. M. 19; Lc. 18).

Pentru ce a manifestat Mântuitorul, atâta dragoste față de copii? Pentru simplitatea spiritului lor și pentru puritatea inimii lor. Pentru aceasta a fost dat de Mântuitorul, copilul ca model și ca o unitate de măsură a sfințeniei la care trebuie să aspire omul matur.

Din sfințele evanghelii aflăm că Mântuitorul a plâns adesea la moartea prietenului Său *Lazar*, asupra *Ierusalimului* etc... dar ele nu ne dau nici un indiciu că El ar fi răs vre-odată. Aserțiunile de mai târziu ale lui *Lentulus*, care spune de Mântuitorul că „*Nimeni nu l-a văzut răsând — dar l-au văzut adeseori plângând*”, concordă în acest punct cu relatările evangheliștilor.

Iată cum argumentează din acest punct de vedere *D. Merejkovsky*: „*Crisparea răsului, care nu este probabil nici umană nici animală, ci diabolică, n'a desfigurat niciodată această unică față, perfect umană. El n'a răs niciodată, dar a surâs că siguranță. În câteva din parabole se regăsește surâsul Său viu, ca pe niște buze vii. Se poate oare reprezenta fața Sa, fără ca să suradă în momentul în care El îmbrățișează copiii? El era vesel, hilars, amintește *Lentulus*” (D. Merejkovsky, p. 330—331).*

După însuși spusele Mântuitorului, dacă noi nu vom deveni asemenea copiilor, în sens spiritual, nu vom intra în împărăția cerurilor și deci nu vom vedea nici fața Sa. Copiii au fost atrași spontan de Mântuitorul; dimpotrivă, „*Oamenii mari sânt uimiți, înspăimântați de El, în timp ce copiii se bucurau ca și câine ei privind în ochii Lui, au uitat, — cerul și soarele paradisului*”, (Idem, p. 331).

Sub semn de veac nou

Asistăm la cea mai formidabilă încleștare în luptă înregistrată de istoria lumii: Lupta între două lumi, între două concepții de viață.

O lume care își încheie istoria cu un umbros necrolog al iluziilor deșarte. Și o altă lume ce și prefățează o istorie de lumină, de viață nouă, de eroism și jertfă pentru adevăr și dreptate între neamurile pământului.

Istoria de mâne va fi drum deschis spre viitor al desăvârșirii spirituale, al luminii create ce va nimba viața neamurilor care-și leagă destinul de crucea lui Hristos.

Istoria de mâne, ce-și scrie prefața azi, va fi însăși viața unei lumi ce-și va înălța creștetul de lumină al cuceririlor ei spirituale până în zarea veșniciei.

Degetul lui Dumnezeu despică prin veacuri drum de lumină și adevăr, acestei istorii de veac nou.

Viața, ce-și deschide geana de aur la orizontul noului veac, e o delimitare de hotar între viața gândită de ieri, și gândirea trăită de azi.

În istorie avem exemplare clasice de profunzi gânditori. Dar au fost crunt deziși de acțiunile lor. Nu era acord moral între idee și acțiune, între gând și faptă. Rezultatul îl cunoaștem: Criză de spiritualitate, urmată de catastrofa prăbușire morală-socială, prin destrămarea sistemului de organizare a vieții omenești.

Cuprinsul veacului nou e viața unei trăiri în Adevăr, în Dumnezeu, — singura realitate ce operează în ins și lume adânci și fecunde prefaceri spirituale.

Ceice cad azi pe câmpurile de luptă la umbra crucii, scriu, — cu aurul credinței lor în Dumnezeu, în adevăr, dreptate și pacea între neamuri, — prefața de sânge a istoriei de mâne.

Moartea lor e rădăcina vieții noastre, căci ei s'au dăruit neamului, spre o punte temelie neperitoare României adevărate.

Sub această temelie, de zidire nouă, îngropăm ce are mai bun, mai curat și mai sublim sufletul mare al neamului.

Lumina, ce se profilează din văpaia jertfei eroilor noștri, taie poteci nouă în istoria veacurilor, poteci de muncă și cinste.

Viața nouă cere oameni noi, cu credințe mari cât veacurile.

Cursul istoriei vieții merge înainte. Ceice cad pe câmpurile luminii biruitoare asupra întunecului, au înțeles sensul dăruirii prin iubire lumii și nemuririi. Ei mor pentruca neamul să trăească în veac.

Pr. C. Zoican-Lonea

Cad frunzele...

Cine nu simte în suflet golul unor zile apuse privind, într-o după-amiază de toamnă cu însenări adânci, șirul de cocori ce se pierde spre orizontul fumuri?

De sub noianul grâjilor multe, cu greu se smulge sufletul, să stea de vorbă cu sine pe răzoare pustii. Și Doamne, câte nu are să-și spună, în poposuri de visări de spre povestea lui de rob înălțat al unei vieți fără de culmi însoțite.

E trist sufletul în zile de toamnă, când frunze moarte cad fluturând...

Intrebatu-te-ai vreodată de ce-ți răscotește toamna sufletul, stărnindu-ți stări care nu le întâlnești alteori; de ce ești mai sensibil, mai visător și mai bun? Intrebatu-te-ai vreodată de ce toamna o plăcere amară te poartă pe aleele de parcă tăcut, pe cărările de codru desfrunzit? Pentru că la margini de viață se simte preluđu drama ei eterne ce trece natura pe trâmoul transfigurării morții. Toamna, în prohodiri de vânturi pustii, înmormântează natura, presărându-i în sicriu flori ofilite. Toamna deschide larg porțile, să treacă prin ele ceice voesc să învieze sub blânde mângâieri de primăvară...

Și nimeni nu pregetă a rămânea de convol, dela florile ce plâng la Schimba-

rea la față, până la stolurile ce trec pe sub bolțile de nor.

Doar sufletul trist rămâne visând la țara lui, țara luminilor neapuse și a vieții fără de slășit. În poveri, ascultând ecoul chemărilor altei vieți, chemări ce străbat mai ușor prin limpezimile cerului de toamnă, și spre care țărâna nu-l lasă să se ridice,

Sufletul rămâne înălțat și trist în toamne fărzi, când anotimpurile se fugătesc prin lumină și poezie, prin făgeturi de pădure. Caută singurătățile să le spună eleanul, să le destăinue tainele, să și plângă dorurile. Caută pribegind ceva drag, ceva pierdut, caută ostenit odihna după care însetează. Eată de ce-i trist sufletul, când vântul sueră a pustiu prin codru desgolit, și de ce ochii urmăresc dispărând paserile ce se duc, spre țărâmurile de lumină, unde cel părăsit nu poate sbura odată cu ultimul șir de cocori...

Pr. P. Brudea-Sebeș

INFORMAȚIUNI

Știre personală. I. P. S. Sa Mitropolitul nostru Nicolae a plecat Vineri, 7 Noemvrie a. c. la București, pentru a participa la serbarea de defilare a trupelor și pentru a rezolvi foarte importante chestiuni bisericești.

Slujbă de mulțămire. Sâmbătă 25 Octomvrie a. c. implinindu-se 23 ani dela eliberarea din temnița Clujului a celor 16 martiri arestați în 22 Octomvrie 1915 de autoritățile de atunci, sub pretext de a fi făcut spionaj pe seama armatei române și condamnați de curtea de apel honv. din Cluj în 5 Martie 1917, — părintele I. Borcan a oficiat, în biserica Sf. Nicolae din Zărnești, o slujbă de mulțămire, la care au asistat P. C. Sa părintele protopop Vasile Stoicanea, corpul didactic și elevii școlilor, reprezentanții autorităților locale și un număr mare de fruntași, între cari și unul dintre cei 16 martiri, director în acea vreme al școlii din Zărnești. Cu această ocaziune s'au înălțat rugăciuni pentru odihna sufletească a celor 6 martiri răposași în urma groaznicelor chinuri ale temniței, și anume preoții ortodocși Ioan Coman și Gheorghe Neogheșu din Buzău, Coman Baca din Poplaca, Iosif Popovici din Râșnov și David Pop din Hărman. — Părintele Borcan a rostit un frumos discurs despre cei 16 martiri ai suferinței.

Act de mulțămire. Oficiul parohial ortodox român din Beșa, tractul Târnavămare, aduce cele mai călduroase mulțămiri lui Dr. Ilie Popa, advocat în Sighișara, care a dăruit, în scopul majorării Fondului edificării bisericii din susnumita parohie, suma de 4752 lei. — Pr. Vasile Corbeanu, adm. paroh.

Sculptură în lemn. Sf. Patriarhie a întemeiat, pe ziua de 1 Nov. 1941, pe lângă școala superioară de pictură bisericească, un atelier de sculptură în lemn în vederea formării de meșteri sculptori de temple, strâne, cruci etc.

Străinătatea și căderea Odesei. În vreme ce un radio oarecare difuză, pentru ascultătorii săi, că „Odesa a fost ocupată fără luptă”, — presa cehă din Praga scrie: „Căderea Odesei este o nouă etapă în drumul spre victoria Europei noi; românii în fața Odesei și-au făcut datoria”.

Săpăturile din Olimp cctinuu. Profesorul Kunze a făcut cunoscut că săpăturile arheologice din Grecia, începute în 1937 și interupte din cauza războiului din Balcani, au fost reluate. Anul acesta se lucrează în special în jurul Templului lui Zeus care a fost descoperite, până acum, importante arme, vase și obiecte de teracotă, care ajută la descifrarea artei clasice grecești.

ȘTIRI LOCALE

Predică în catedrala din Sibiu. Duminecă, 9 Noemvrie 1941, va predica părintele profesor Aurel Nanu.

Nr. 712/1941

(85) 1—3

Concurs repeșit

Pentru întregirea parohiei vacante de clasa III-a Benești, protopopiatul Agnita, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia publicare în Telegraful Român, pe lângă următoarele retribuțiuni:

1. Întregirea salariului dela stat conform coalei B.
2. Sesiune parohială, arător și fânaș, în mărime de 5 jugăre și jumătate, sesiune veche, și 4 jugăre nouă, dată din reforma agrară.
3. Câte una mierță de grâu dela cca 130 familii.
4. Dreptul de pășunat în pășunatul comunal.
5. Stola statorită pentru întreg tractul de către adunarea protopopească.
6. Casă parohială în bună stare, cu toate supraedificatele și cu grădină mare de pomi și pentru legume.

Gară în localitate.

Concurenții își vor înainta cererile de concurs însoțite de actele necesare în termenul de mai sus, precum și de încuviințarea de candidare a Prea Venerabilului Consiliu Arhiepiscopesc, subsemnatului oficiu protopopesc și se vor prezenta, pe lângă încunoștințarea și aprobarea acestuia, în vreo Duminecă sau sârbătoare în parohie pentru a face cunoștință cu poporul.

Oficiul protopopesc ortodox român Agnita, în înțelegere cu consiliul parohial. Agnita, la 29 Octomvrie 1941.

Emil Păcală
protopop

Nr. 15314/1941 Bis.

(83) 2 3

Concurs

Pentru întregirea postului de protopop al tractului Orăștie, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima publicare în Telegraful Român.

Protopopul instituit va li și parohul titular al parohiei I din Orăștie și va avea îndreptățire legală la următoarele beneficii:

1. Salariul dela stat.
2. Locuință în casa parohială-protopopească.
3. Sesiune parohială în extensiune de 16 jugăre arător.
4. Stolele parohiale legale.
5. Diurna de protopop, dela stat.
6. Diurnele dela vizitațiile canonice și dela deplasările oficiale.

Cererile de concurs, însoțite de actele cuvenite, se vor înainta Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, în termenul fixat.

Sibiu, la 6 Octomvrie 1941.

Consiliul Arhiepiscopesc

Nr. 292/1941

(82) 2—3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de clasa a III-a Crăciunești, protopopiatul Băița, se publică concurs cu termen de 30 zile dela întâia apariție în Telegraful Român.

Venitele împreunate cu acest post:

1. Salariul dela stat.
2. Sesiunea parohială în extensiune de 9 jugăre 800 stj. p. arător, grădini, livezi și pădure.
3. Folosința cimitirului.
4. Stola obișnuită în parohie.
5. Parohia, în lipsă de locuință, plătește jumătate din chiria pentru casa care se va închiria.

Cererile de concurs și autorizația de candidare, însoțite de actele cerute de Regulament, se vor înainta în termen, oficiului protopopesc ortodox român Băița.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă a oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare în parohie, spre a face cunoștință cu credincioșii.

Oficiul protopopesc ortodox român al Băiței, în înțelegere cu consiliul parohial. Băița, la 12 Octomvrie 1941.

Dumitru Secărea
protopop.

Nr. 639/1941

(81) 3 3

Concurs

Pentru întregirea parohiei de cl. III-a Leșnic cu filia Dumbrăvița, din protopopiatul Deva, județul Hunedoara, se publică concurs cu termen de 30 zile dela prima apariție în Telegraful Român.

1. Salariul impreunat cu acest post: 1. Salariul dela stat.
2. Sesiune parohială 6 jugăre arător, în materă.
3. Grădină, în extensiune de 1320 st. p., în materă.
4. Folosința cimitirului, 320 st. p.
5. Câte una măsură, à 30 litri, porumb de fiecare casă în materă à 30 litri grâu de fiecare casă în file, anual.
6. Venitele stolare uzitate în protopopiat.

Cererile de concurs și autorizația de candidare dela Prea Ven. Consiliu Arhiepiscopesc, însoțite de actele prevăzute în regulamentul pentru parohii, se vor înainta oficiului nostru, în termenul indicat.

Candidații se vor prezenta, cu încuviințarea prealabilă din partea oficiului protopopesc, într-o zi de Duminecă sau sârbătoare, în parohie, pentru a face cunoștință cu credincioșii.

Deva, la 13 Octomvrie 1941.

Teofil Chiffa
protopop

Citiți și răspândiți

Revista Teologică

Organ pentru știința și viața bisericească. Apare lunar, sub patronajul I. P. Sf. Mitropolit NICOLAE al Ardealului. Redacția și Administrația: Sibiu, Academia teologică „Andreiană”. Redactor: Prof. Dr. Grigorie T. Marcu. Abonament anual, Lei 260.

ANUNȚ

Tuturor oficiilor protopopești și parohiale din arhiepiscopie

Având în vedere dispozițiile testamentare ale fericitului mitropolit Șaguna precum și regulamentele pentru administrarea Bibliotecii și Tipografiei arhidiecezane, atragem atențiunea oficiilor parohiale și protopopești ca toate rechizitele, utensiliile de cancelarie, imprimate și tipărituri oficiale precum și obiecte rituale și cărți bisericești, să se procure dela Tipografia și Bibliotecă arhidiecezană.

Aceste așezăminte au fost îndrumate să execute prompt orice comande făcute de către oficiile parohiale și protopopești.

Consiliul arhiepiscopesc

Anunțuri și reclame

Cel mai răspândit ziar care poate fi întrebuințat pentru anunțuri și reclame în cercurile preoțesti din Ardeal, este

Telegraful Român

Anunțuri și reclame se primesc la Administrația ziarului, în Sibiu, strada Mitropoliei Nr. 45.